

[Waldorff]

sen, en kautionsordning, således at man er garanteret lejeindtægter i 10 år. Yderligere er der en værdistigning på ejendomme, som sikrer, at dette firma er godt og solidt, og der bliver præcis ikke stillet krav om udbetaling fra den enkelte anpartshaver. Der bliver altså ikke stillet krav om yderligere udbetalinger.

Så kommer den tredje del af fidusen, og det er, at disse anparter faktisk er afskrivningsberettigede, og i et konkret eksempel, som har været omtalt bl. a. i Information, er 87,7 pct. af anparten afskrivningsberettiget. Det er klart, at man ikke kan dobbeltafskrive. Man kan ikke først få skattefrigangelse for etableringskontomidler og så en gang til få skattefrihed eller afskrivningsfordele, men netop fordi man kun betaler en brøkdelen af anparten, ligger der tilbage en afskrivningsmulighed på denne anpart.

Det er simpelt hen en pengeanbringelse, som er garanteret i alle ender og kanter, og dem, der er meget skeptiske, kan jeg henvise til denne gennemgang. Jeg er ikke helt sikker på, om den er korrekt på kroner og øre, den er muligvis lidt overdrevet, men det er et eksempel, som viser, at hvis man indsætter 22.000 kr. på en etableringskonto og så i øvrigt foretager de transaktioner, som er beskrevet her, får man et samlet tilskud fra samfundet på ikke mindre end 39.000 kr. Det ville simpelt hen være billigere, hvis man udstedte en check på 22.000 kr. og sagde: værsgo!

Der er heller ikke tale om i disse tilfælde, at man står som ejer af etableringskontomidler med risiko for, at det skal gå, som det er gået med adskillige trusseredier, at det er firmaer, der krakker, og man så bliver stillet over for krav om stigende indbetalinger til et kommanditselskab. Men faktisk er fidusen, må man sige, et svar til netop de folk, som i årenes løb er hoppet på den med at sætte midler ind på en etableringskonto, og som så, efterhånden som problemerne har vist sig omkring de her skibsanparter, som er blevet mere og mere usikre, får problemer med at slippe uden om at skulle betale skatten, når der er gået 10 år. Der er simpelt hen nogle, der er ved at komme i klemme i det her.

Det er også baggrunden for en variant – en meget uskyldig variant, kan jeg godt sige, der er ikke noget odøst ved den – af den model, der er beskrevet her. Det er den model, man så beskrevet forleden dag i fjernsyn-

net. Det er Erhvervsfonden for Løgstør og Nibe kommuner der har slået sig ned som komplementar i kommanditselskabet Erhvervsudvikling, hedder det, og hvis man henvender sig som interesseret køber af sådan en andel, får man en fin brochure, og den fortæller alt om, hvordan folk, der er kommet i klemme med deres etableringskonti, skal slippe ud af klemmen ved at tegne en udbyttekontrakt i kommanditselskabet.

Det skal nok siges med det samme, at fidusen er på ingen måde tilnærmelsesvis så god som den, hvor man køber anpart i en erhvervsejerlejlighedsforretning. Man er nemlig nødt til her i modsætning til i det andet tilfælde at betale sin andel fuldt ud. Der er altså kun tale om her, at man slipper for skatten én gang, men det er også noget, når alternativet i øvrigt er, at man skal betale skat. Man er jo kontraktligt sikret et fast udbytte. Det er i øvrigt også et interessant eksempel på, hvordan kommuner kan omgå forbuddet mod at drive erhvervsvirksomhed.

Man kan så vurdere, hvor godt det er og alt sådan noget, og der kan være meget stor usikkerhed med det. De eneste, som nok er helt sikre på at få en gevinst, er de virksomheder, som vil kunne leje billige bygninger af sådan et kommanditselskab, drevet af Erhvervsfonden for Løgstør og Nibe kommuner. Men det er kun endnu en understregning af, at det, som er virkelig sikkert i dette samfund, er den faste ejendom, det er dér, man skal bruge fiduserne.

Jeg tror faktisk ikke, at skatteministeren har været klar over, hvor god denne fidus er, så ville han nok ikke have svaret, som han gjorde. Jeg kan referere til et svar, jeg har fået fra den tidligere skatteminister, efter at jeg har beskrevet denne fidus. Det er muligt, man ikke har sørget for i ministeriet, at den nye skatteminister er blevet gjort opmærksom på den, men svaret lyder:

»Jeg kan oplyse, at jeg allerede tidligere har fået tilsvarende henvendelse fra anden side.«

Det er jo vigtigt at slå det fast.

»Jeg kan godt se, at anvendelse af de fremførte eksempler kan give anledning til nærmere overvejelser, og jeg har derfor foranlediget, at spørgsmålet gøres til genstand for en undersøgelse i skattedepartementet.«

Det har den nuværende skatteminister åbenbart ikke fået noget at vide om. I hvert